“A Nicaragua els nens se’m morien a les mans, i calia fer alguna cosa”

El doctor Joan Llauró (Girona, 72 anys) viu entre Darnius i Nicaragua, on desenvolupa el programa Catalunya Solidària. Avui presenta el seu llibre a la Llibreria 22 amb Joan Ribas (19 h)

Joan Llaur mirant potser cap a un futur millor Foto: QUIM PUIG.

Aquè es dedica?Soc metge, però jubilat, més ben dit, joiós. Tinc una jubilació moguda i productiva. Soc un cul inquiet, i mentre la salut mental i física aguantin, anirem fent.Com comença la seva història?Ja quan treballava tenia el costum d’anar-me’n periòdicament a la selva –sol, evidentment– perquè això m’enriquia personalment. Quan em vaig jubilar vaig fer estades més llargues al Perú, el Paraguai i l’Equador, que no tenien cap caire altruista. A partir de les experiències al Perú i el Paraguai vaig escriure un llibre de relats, Confidències i altres pecats (2015), i de l’Equador n’ha sortit un altre, Guiños y rasguños (2018), tots dos publicats per Gregal [http://terracel.cat/gregal/fitxa_producte.asp?id_prod=175&id_cat=21] .Per què l’ha escrit en castellà?No ho fet ni per provocar ni com un repte personal. Simplement vaig passar uns quants mesos a l’Equador i el castellà va ser la meva llengua col·loquial habitual durant un llarg període de temps. Allà vaig aprendre moltes coses dels indígenes, que m’han ajudat a recalibrar moltes coses de la meva vida aquí.Què el va portar a Nicaragua?Volia anar a l’Amèrica Central i vaig descartar alguns països per seguretat i altres perquè eren massa turístics i no m’interessaven. I vaig triar Nicaragua, concretament la zona de San José de Cusmapa, un municipi del departament de Madriz. Hi vaig trobar una misèria extrema: els nens se’m morien a les mans, i calia fer alguna cosa. Així que vaig decidir muntar una ONG: l’Associació d’Ajut per a Nens de Nicaragua (AANN [http://nensdenicaragua.cat/]), que desenvolupa el programa Catalunya Solidària. De fet, tots els beneficis del llibre van destinats a l’ONG i vull aprofitar les presentacions –on explico que la continuació del llibre és una ONG a Nicaragua– per trobar padrins, donants i gent de bona voluntat.No havia vist una misèria semblant a la selva amazònica?No, allà no vaig veure ningú passar gana: anaven al riu a pescar i sopaven com ministres.I què passa a Nicaragua?Hi ha diversos factors: en primer lloc, no té recursos naturals; en segon lloc, ha viscut sempre refiant-se de mamelles externes, com ara la Unió Soviètica, Cuba i Veneçuela, però ara les mamelles s’han assecat. I a més a més, hi ha uns altíssims nivells de corrupció. El govern que es va carregar la dictadura dinàstica dels Somoza s’ha convertit en la dictadura dinàstica dels Ortega. Últimament, la situació és molt tensa, perquè els empresaris i l’Església catòlica han girat l’esquena al govern.Quina feina fa l’AANN?D’una banda, treballem amb nens i nenes discapacitats i malalts crònics, perquè els que estan sans van al col·legi i almenys hi fan un àpat al dia, però els nens malalts que no poden sortir de casa no tenen ni això i molts acaben morint-se. Així de clar. Ara mateix donem assistència a uns 26 nens i nenes. A més, també hem creat una cooperativa, que es diu Catalunya i inclou un apiari, un taller de costura i un local al centre del poble –un quiosc, com en diuen ells– on les mares venen els productes que fan. També els hem ensenyat el conreu d’hortes, perquè no es tracta de regalar res, sinó d’ajudar-los perquè ells mateixos superin aquesta situació dramàtica.Tot això ho fa sol?Aquí ho gestiono pràcticament tot sol i a Nicaragua vaig tenir la gran sort de trobar la Brenda, que és la gerent de la cooperativa. Allà hem pogut contractar una psicòloga, una logopeda, una fisioterapeuta, un metge i una higienista per a la mainada, i un equip de monitors per treballar amb els pares.No

ha buscat suport institucional per al seu projecte?Sí, l'he buscat, però no arriba. Per això ens hem vinculat a la Fundació Dhisa, creada per particulars per donar suport a projectes com el nostre en països poc desenvolupats. Una fundació ens pot obrir més portes des del punt de vista administratiu. Però al marge d'això, tota la nostra activitat no té cap vinculació ni política, ni religiosa, ni ideològica, ni de cap mena. Soc un franctirador que no ha de donar explicacions a ningú, però la meva independència també em comporta no gaudir de determinades contraprestacions socials i econòmiques. Tota la vida he pagat aquest peatge.No hem parlat gaire del llibre...En aquest llibre –que he tingut la gran sort que prologués José Antonio Pascual, acadèmic de la llengua espanyola– hi ha més ficció que en el primer, on es barrejaven més les meves vivències. A Guiños y rasguños he procurat que els personatges tinguin vida pròpia i els he situat en diferents èpoques, espais naturals i ambients de l'Equador. La seva lectura pot incomodar perquè és com la vida mateixa: té moments tranquils, però també turbulències; en algunes ocasions et pica l'ullet i en altres t'esgarrapa.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-05-2018 Pàgina 64

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1386710-a-nicaragua-els-nens-se-m-morien-a-les-mans-i-calia-fer-alguna-cosa.html